

Arrest

nr. 39 983 van 9 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SEMPELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 1 juni 2009 het Rijk binnen en diende op 2 juni 2009 een asielaanvraag in. Op 2 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische moslim te zijn van Bedoeïens/Arabische origine met de Syrische nationaliteit en geboren te zijn op 1 juni 1981 in Hoemeima dorp, Tadmoer district, provincie Homs. U stelt sedert acht jaar ongeveer te beschikken over een grote vrachtwagen en sedert mei 2003 op regelmatige basis vrachten vervoerd te hebben die geregeld werden door het Addoer bureau, dat van de staat afhing. Op 3 mei 2009 begeeft u zich naar dat bureau. U wordt benaderd door leden van

de militaire geheime dienst die uw identiteitskaart vragen en u meenemen naar hun bureau. Er werd u gezegd dat ze goederen met u wilden meesturen naar Irak, hetgeen u weigerde omdat u het verdacht vond. Ook na aandringen bleef u weigeren, waarna u beledigd en geslagen werd. Dit scenario herhaalde zich de volgende dag en u werd ook mishandeld. De dag hierop beschuldigden ze u ervan lid te zijn van de moslimbroederschap waarna u aangaf hun eisen te zullen inwilligen. Op 6 mei 2009 voerden zij u naar Alhindiwinkels en u zag daar uw vrachtwagen staan. De vracht van de geheime dienst zat er al in en de gewone goederen werden daarna ingeladen. De handelaar Thamer Kotban Doeileimi overhandigde u een factuur van de goederen en u reed naar de grens met iemand van de moekhabarat (geheime dienst) naast u. Na het passeren van de Syrische controle stopte u bij de Syrische douane. In ruil voor het afgeven van uw paspoort mocht u naar het toilet gaan en u maakte van deze gelegenheid gebruik te ontsnappen. U trok naar Jordanië en contacteerde er uw broer Habes die in Saoedië-Arabië verblijft. De volgende dag stond hij daar. Jullie verbleven er tot u op 1 juni 2009 vertrok vanuit Amman. Uw smokkelaar had een vals paspoort voor u geregeld en u had uw Syrische identiteitskaart verstoppt in uw sok. U vloog een drietal uren en had dan een tussenstop in een u onbekend land. Vervolgens vloog u opnieuw drie uren of iets meer. U verklaart zich vluchteling in België. Via een broer die in Saoedië-Arabië woont, stelt u hier vernomen te hebben dat de militaire geheime dienst nog twee keer bij u thuis is langsgeweest om u te zoeken.

B. Motivering

Na uw gehoor op 25 november 2009 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

Er dient geconstateerd te worden dat u geen enkel reisbescheiden kan voorleggen en uw reisweg niet bewijst: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. Voor kandidaat-vluchtelingen geldt de verplichting optimale medewerking te verlenen aan de instanties die hun asielrelaas beoordelen: u moet voor uw vlucht op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar u in Europa is aangekomen. U kan voor geen enkel van uw trajecten enig reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van uw reisweg onmogelijk. Dergelijke houding houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U stelt niet te weten met welke luchtvaartmaatschappij u vloog, de transitplaats is u onbekend. U zou met een vals paspoort gevlogen hebben op naam van Mahmoud Hamid Shoaibi, maar weet niet eens op welke nationaliteit dat paspoort stond behalve dat het geen Syrisch paspoort was. Verder is het uiterst bevreemdend dat u uw originele Syrische identiteitskaart tijdens heel deze reis toch gewoon bij u zou gehad hebben, weliswaar verborgen in een sok. Bij de doorgedreven identiteitscontroles en controles op handbagage en veiligheidscontroles op personen tot de schoenen toe op de luchthavens sinds de zware terroristische aanslagen van 2001, is het verwonderlijk dat u het risico neemt om zelf uw eigen, Syrische, identiteitskaart bij u te houden daar waar dit niet correspondeert met het niet Syrische paspoort waarmee u reist. Wanneer u gevraagd wordt of u gecontroleerd werd, tracht u tijd te winnen met de wedervraag te stellen: "Waar?". Wanneer hierop aangegeven wordt dat dat om het even is, is uw eerste reactie kort en krachtig: "Nooit". Plots voegt u hieraan toe dat jullie wel gecontroleerd werden, maar 'dat dat gewoon ging'. Uw plotse aanvulling lijkt ingegeven te zijn door uw plotse inzicht dat het niet echt geloofwaardig is dat u nooit gecontroleerd zou geweest zijn op een lange intercontinentale vlucht met tussenlanding (Gehoorverslag CGVS, 25 november 2009, p. 23-24). U maakt aldus noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen uw reisweg aannemelijk.

U beweert voor het Commissariaat-generaal verschillende keren dat u uw identiteitskaart die u hier voorlegt op zak had, tijdens uw vlucht. U stelt in eerste instantie hier ook dat u de factuur/goederenlijst die u hier voorlegt mee op zak had. Nochtans legt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken een envelop neer waarmee u uw identiteitskaart en lijst van goederen ontving en overhandigde u deze bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 juli 2009. Bij confrontatie met de verklaring dat u uw identiteitskaart en factuur hier ontvangen heeft in een envelop, ontkent u dat uw identiteitskaart daarmee verstuurd zou zijn en herhaalt u dat uw identiteitskaart bij u was. U zwijgt in alle talen over de factuur. Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat u de bewuste envelop zelfs neergelegd heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken, herinnert u zich de factuur en beweert u nu dat alleen de factuur erin zat, zonder de identiteitskaart. Wanneer u gevraagd wordt waarom u voor het Commissariaat-generaal dan verklaard had de factuur ook gewoon meegebracht te hebben, ontwijkt u de vraag en tracht u tijd te winnen door te vragen: "Welke factuur?". Wanneer u de enige factuur getoond wordt die u heeft neergelegd, beweert u die factuur aan uw broer in Amman afgegeven te hebben en hij zou het per post naar u verstuurd hebben. Nochtans heeft u duidelijk verklaard dat u die

factuur mee naar hier op zak had, toevallig samen met uw identiteitskaart. U bevestigt verder in uw gehoor dat u het zelf helemaal tot hier meegebracht heeft. Dat u zich pas na confrontatie zou herinneren die factuur toch niet zelf tot hier meegenomen te hebben is niet geloofwaardig en biedt ook geen verklaring voor uw tegenstrijdige verklaring omtrent uw identiteitskaart (Gehoorverslag CGVS, 25 november 2009, p. 15, p. 18, p. 27).

U slaagt er bovendien geeneens in het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen dat u effectief werkte als vrachtwagenchauffeur. Wanneer u de vraag gesteld wordt om te verklaren hoe het komt dat niemand in uw familie een vrachtwagen heeft, dat u er plots een koopt en mee begint te rijden en hoe u dat dan doet, stelt u dat jullie een kleine vrachtwagen hadden. Vervolgens blijkt dat die kleine vrachtwagen enkel en alleen dient om water voor jullie privé-gebruik aan te brengen naar uw huis en om groenten en fruit op te halen voor uw eigen groentenwinkel in het dorp waar ongeveer 200 huizen gesitueerd zijn. Aangezien dit geen verklaring biedt voor het aan de kost komen als vrachtvervoerder, wordt de vraag gesteld waarom die grote vrachtwagen aangekocht werd, waarop u poneert dat dit een project was om goederen en van alles te vervoeren. Op de vraag voor wie u dan goederen bent gaan vervoeren, houdt u het weer op uw winkel in het dorp. U bevestigt dit. Er wordt vervolgens gevraagd hoeveel mensen er in het dorp wonen, waarop u stelt dat het ongeveer 200 huizen zijn. Op de vraag vervolgens of u nooit voor iemand anders dan goederen bent gaan vervoeren, bevestigt u om dan plots te stellen dat u met de grote vrachtwagen dat wel deed. Wanneer u nogmaals gezegd wordt dat het over die grote vrachtwagen ging, zegt u dat u met die grote vrachtwagen katoen en granen kan vervoeren en groenten van een markt van Damascus. Op de vraag of u dat ook deed, bevestigt u. Hierop wordt gevraagd in opdracht van wie u dat dan deed, waarop u naast de kwestie antwoordt dat jullie het altijd gedaan hebben. De vraag naar de opdrachtgever wordt herhaald en u tracht de vraag weer te ontwijken door het antwoord dat u bijvoorbeeld naar een souk rijdt om fruit en groenten te vervoeren en katoen en granen van de fabriek naar andere fabrieken. Wanneer hierop gevraagd wordt wat u van welke fabriek naar welke fabriek vervoert, antwoordt u enkel op het gedeelte wat en vergeet u de vraag naar de plaatsen te beantwoorden. Wanneer hierop gevraagd wordt te zeggen van welke fabriek naar welke fabriek, blijkt u niet van een fabriek naar een fabriek te vervoeren maar zegt u dat het geplukte katoen verzameld werd en dat u dat daarna moest vervoeren naar de fabriek. Hierop wordt u gevraagd naar welke fabriek, waarop u ontwijkend zegt 'die in Der Zor en Al Hassaké', wat de namen zijn van twee provincies. Er wordt u vervolgens gevraagd hoe die fabrieken noemen, waarop u zegt "Sawamah", hetgeen graantoren betekent. Er wordt u nogmaals gevraagd in opdracht van wie u vervoert waarop u volledig naast de kwestie antwoordt dat de boeren hun oogst aan de staat geven. Een vierde keer wordt u gevraagd wie u opdracht geeft om de lading van de boeren naar die fabriek te voeren, waarop u weerom naast de kwestie antwoordt en stelt dat het geen opdracht is maar werk. Nogmaals wordt u gevraagd wie u de instructie geeft om iets te gaan ophalen bij die boeren en dan naar die fabriek te brengen, waarop u plots tot inzicht komt dat u via een bureau werkt, u noemt het "het Addoer bureau". U stelt dat het een bureau is van de staat.

Op de vraag waar dat bureau gelegen is, beweert u dat het in alle Syrische provincies bestaat. Op de vraag waar het bureau gelegen is waar u mee werkte, stelt u in 'dat van Ader en Mayadin'. Op de vraag wat Ader en Mayadin zijn gaat u niet in en u zegt hierop dat in elke manteqa, dus elk district, een Addoer bureau is. Op de vraag wat Ader is, geeft u het beknopte antwoord dat het een provincie is en Mayadin omschrijft u als een district. Op de vraag tot welke provincie dat behoort, stelt u "Der", waarop verduidelijking gevraagd wordt of u met "Der" Der Azzoer bedoelt, hetgeen u dan bevestigt. Op de vraag waar het Addoer bureau ligt waar u voor werkte in de provincie Ader, stelt u Assalehiya manteqa in Der Azzoer, waarop u gevraagd wordt dat u toch ook voor de provincie Ader werkte. U doet geen enkele poging om op dit moment duidelijk te stellen dat u met Ader dan wel Der eigenlijk Der Azzoer bedoelt en geeft de indruk bewust vaag te willen blijven. Op de vraag met hoeveel Addoer bureaus u gewerkt heeft, stelt u vaak met het Assalehiya bureau gewerkt te hebben, hetgeen geen duidelijk antwoord op de vraag is. Hierop dient dus weer een bijkomende vraag gelanceerd te worden, met name of u met andere Addoer bureaus gewerkt heeft, hetgeen u ontkent. Op de vraag of er in uw eigen manteqa Tadmoer dan geen Addoer bureau is, ontkent u. Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat u toch zelf gezegd had dat er in elke manteqa een Addoer bureau is, bevestigt u maar in Tadmoer zou het dan toch weer niet bestaan. Wanneer u dan vervolgens nogmaals gevraagd wordt wat Ader is en of het een afkorting van iets is, dan pas zegt u dat het de afkorting is van Deir Az Zor maar dat jullie spreken van Ader (Gehoorverslag CGVS, 25 november 2009, pp. 8-13). Het is geen ernstige houding wanneer uitdrukkelijk eerder gevraagd werd "Ader" te verduidelijken en dat u op het moment dat het duidelijk is dat er verwarring heerst, u niet enige moeite doet om klaarheid te scheppen.

Aangezien u er het Commissariaat-generaal niet van kan overtuigen als vrachtwagenchauffeur uw kost te verdienen, kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering als vrachtwagenchauffeur door de moekhabarat gedwongen geweest te zijn een lading voor hen te vervoeren naar Irak. De factuur die u voorlegt is niet van die aard een bewijs te vormen van uw vervolging. Om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Gezien het absolute gebrek aan bewijsstukken aangaande uw reisroute, gezien de zware tegenstrijdigheid aangaande uw neerlegde documenten en gezien uw vage, ontwijkende en totaal niet overtuigende verklaringen aangaande uw beweerd beroep, dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Er dient tevens te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept als “Enig middel” een “Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur” in, “In het bijzonder de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

2.2. Verzoeker voert aan dat “het Commissariaat-generaal zijn beslissing motiveert aan de hand van motieven die niet deugdelijk, zelfs feitelijk incorrect zijn. Doordat bepaalde motieven verkeerdelijk worden afgeleid uit verklaringen gedaan door verzoeker tijdens de gehoorzitting dd. 25 november 2009”; dat “bepaalde feiten, elementen en concrete gegevens door het Commissariaat-Generaal niet, dan wel onvoldoende zijn onderzocht, waardoor geen nauwgezette belangenafweging plaatsvond” en dat “de motieven van het Commissariaat-generaal onevenredig zijn tot de bestreden beslissing, namelijk weigering van zowel de toekenning van hoedanigheid van vluchteling als toekenning van de subsidiaire bescherming.”

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel kan slechts nuttig aan de orde worden gesteld wanneer blijkt dat het bestuur een deugdelijke reden had om het bestreden besluit te treffen, maar dat tussen die reden en de

inhoud van het besluit een klaarblijkelijke wanverhouding bestaat. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval. Verzoeker is niet akkoord met de beslissing en betwist de motieven ervan.

2.6. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker zijn reisweg niet aantoonde noch aannemelijk maakt, en het asielrelaas niet kon overtuigen naar verzoekers verklaringen aangaande zijn tewerkstelling als vrachtwagenchauffeur en dienstverlening aan de overheid vaag en evasief voorkomen.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt zijn identiteitskaart neer. Hij verklaarde dat hij *“had een internationaal paspoort, maar dat bleef bij Syrische douane”* en *“Zijn rijbewijs liet hij in zijn vrachtwagen liggen, want hij moest vluchten”* (verslag DVZ, p.7), en dat hij met een vals paspoort naar Europa reisde. De Commissaris-generaal oordeelt terecht dat verzoekers voorgehouden reisweg niet kan overtuigen, verzoeker legt immers geen begin van bewijs neer van zijn reisweg en zijn verklaringen dienaangaande zijn ongeloofwaardig. Verzoeker gaat niet in op de argumenten van de bestreden beslissing die grondslag vinden in het administratief dossier. Hij legt geen reisdocumenten of reisbescheiden neer waaruit zijn vliegreis naar Europa kan blijken terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen aangaande zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen te meer nu hij deze wijzigt wanneer doorgevraagd wordt van *“Nooit”* gecontroleerd tot *“We zijn gecontroleerd geweest maar dat ging gewoon”* (gehoorverslag CGVS, 25.11.2009, p. 24). Verzoeker gaat voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten - in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Verzoekers onwetendheden en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden reiswijze zodat hij niet aannemelijk maakt illegaal gereisd te hebben. Dit tast op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid en aldus ook de waarachtigheid van de asielmotieven in het bijzonder zijn recente vertrek uit Syrië alsook zijn verklaringen illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen.

3.3. Verzoekers asielrelaas berust in essentie op zijn beroep als vrachtwagenchauffeur en de moeilijkheden die hij daardoor ondervond met de veiligheidsdiensten. Volgens verzoeker brengt hij *“enkele vermoedens bij waaruit blijkt dat hij wel degelijk het beroep van vrachtwagenchauffeur uitoefende. Verzoeker had reeds een achttal jaar een vrachtwagen. De inschrijving en verzekering van deze vrachtwagen staat op verzoekers naam. Op de gehoorzitting dd. 25 november 2009 bracht verzoeker een factuur van getransporteerde goederen bij. Het Commissariaat-generaal weerlegt deze vermoedens niet. (...) Verzoeker geeft tevens de nummerplaat van zijn vrachtwagen.”* Verzoeker meent dat *“Met redelijke zekerheid kan dan ook worden bewezen dat verzoeker een vrachtwagen in eigendom had en zijn vrachtwagen logischer wijze gebruikte om goederen te vervoeren. Toch houdt het Commissariaat-generaal in zijn beslissing geen rekening met dergelijke gegevens. Nochtans zijn deze gegevens door het Commissariaat-generaal voor eenvoudige vaststelling constateerbaar.”*

3.3.1. De bewijslast in asielzaken berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Voor zover verzoeker tewerkgesteld was in de transportsector en belangrijke opdrachten uitvoerde voor de overheid kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij hierover nauwgezet en met gemak kan spreken en dit nuttig kan staven. Verzoeker moet immers beschikken over allerhande verplichte documenten, zoals eigendoms- en registratiebewijzen van zijn vrachtwagen, uitbaatllicentie, verzekeringen, contracten die hij afsloot, etc. Het is niet ernstig dat verzoeker als enig bewijs ter adstructie van zijn handelszaak een factuur/goederenlijst van derden neerlegt waaruit geen band met hemzelf blijkt en waarover hij niet duidelijk kan stellen voor wie de goederen bestemd waren en wie ze betaalde (zie CGVS-verhoor p.15-16) en verder vaag en tegenstrijdig is over de wijze waarop hij dit document naar België bracht. Verzoeker stelt dat *“belangrijke elementen, die ontegensprekelijk in zijn voordeel spreken, door het Commissariaat-generaal niet wordt onderzocht”* doch gaat voorbij aan zijn eigen nalatigheid de evidente essentiële bewijsstukken ter adstructie van zijn asielrelaas neer te leggen en aan zijn verklaringen die voortdurend bijgestuurd worden. Dit haalt de waarachtigheid van de feiten geheel onderuit.

3.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.5. Verzoekers verklaringen aangaande zijn professionele activiteiten kunnen evenmin overtuigen nu ook deze vaag en evasief zijn. Volgens verzoeker *“kan niet worden betwist dat de afzonderlijke antwoorden op de verschillende vragen tezamen een coherent geheel vormen; Verzoeker had eerst een kleine vrachtwagen om water voor het gezin en groenten voor zijn winkel te vervoeren. Een achttal jaren geleden heeft verzoeker een grote(re) vrachtwagen aangekocht opdat verzoeker tevens andere goederen en vrachten kon vervoeren. Vervolgens stelt verzoeker dat hij goederen van boeren vervoerde naar fabrieken omdat de boeren een deel van hun oogst dienden af te staan aan de staat. Dergelijke opdrachten werden georganiseerd door het ‘Addoer bureau’, dat van de staat afhangt.”*

3.5.1. Verzoeker tracht de door de Commissaris-generaal vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheden. De Raad stelt vast dat verzoekers pogingen tot het a posteriori bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de bevindingen van de Commissaris-generaal geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker post factum nog tracht aan te brengen. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij stelt dat *“De antwoorden vormen tezamen een coherent geheel dat het waarheidsgehalte van de omstandigheden en feiten versterkt”* terwijl hij voorgaande incoherenties niet nuttig weerlegt. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

3.6. Wat betreft zijn verklaringen aangaande het “Addoer bureau” waarvoor hij werkte, voert verzoeker aan dat hij *“stelde vooreerst dat in elke provincie een ‘Addoer bureau’ is gelegen, niet in ELK district.”* Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker letterlijk verklaarde *“In elke manteqa [=district] bestaat een bureau van Addoer”* en *“Daarstraks heb je me toch gezegd dat elke manteqa zijn Addoer bureau heeft? KV: Dat klopt maar in Tadmoer bestaat het niet”* (gehoorverslag CGVS, 25.11.2009, p. 10 en 12). Verzoeker argumenteert verder dat van hem *“niet [kan] worden verwacht dat hij op deze vraag een volledig juist antwoord geeft. Syrië is een land met een oppervlakte van ongeveer 185.180 km², heeft 14 provincies en een zestigtal districten. Verzoeker deed dus een algemene uitspraak die daarom niet voor elke provincie of district volledig juist is. Verzoeker wil er op wijzen dat het Commissariaat-generaal het loutere bestaan van dergelijk ‘Addoer bureau’ niet betwist, simpelweg omdat ze bestaan. De plaats waar deze bureaus zijn gelegen is dus slechts een detail. De vaststelling dat het Commissariaat-generaal het bestaan van deze bureaus niet kan ontkennen versterkt wederom het waarheidsgehalte van verzoekers verhaal.”*

3.6.1. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de vastgestelde vaagheden geen vragen betreffen aangaande alle provinciën en districten in Syrië maar uitsluitend uit zijn eigen omgeving. Verzoeker moet minstens vragen uit zijn eigen leefwereld waarmee hij dagelijks geconfronteerd werd makkelijk, duidelijk en coherent kunnen beantwoorden. Het is niet ernstig dat verzoeker over de Addoer bureaus in zijn omgeving waarvoor hij zelf tewerkgesteld was vaag blijft. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas en zijn beweerde tewerkstelling.

3.6.2. Uit het CGVS-verhoor blijkt overigens dat verzoeker quasi alle vragen die hem gesteld werden ontwijkend beantwoordde en zijn verklaringen voortdurend aanpaste wanneer doorgevraagd werd en wanneer hij omwille van de bijkomende vragen besepte dat hij fout geantwoord had. Het is niet ernstig dat een vrachtwagenchauffeur vaag is over de districten en provinciën uit zijn eigen omgeving en verschillende benamingen die op dezelfde deelgebieden slaan dooreen hanteert. Dat de vaagheden volgens het verzoekschrift te wijten zouden zijn aan communicatieproblemen (*"wellicht door invloed van de moeilijkheid van de taal, de vertaling en de uitspraak, heeft het Commissariaat-generaal de naam 'Der Azzoer' gegeven aan de provincie"*) en *"Het Commissariaat-generaal is dus mede verantwoordelijk voor de verwarring ontstaan over de naam van de provincie"* blijkt geenszins uit het administratief dossier. Ter verhoor werd immers aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en hemzelf. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Zijn opmerking in het verzoekschrift is dus niet enkel laattijdig maar evenmin op concrete wijze gemotiveerd.

3.7. De door de Commissaris-generaal correct weergegeven vaagheden en onduidelijkheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de Commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker beroept zich niet op de subsidiaire bescherming. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker voert geen andere elementen aan voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.2. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Wat betreft de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar *"de artikelen 2, 3 en 5 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en artikel 7 Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten en de artikelen 2 en 3 van het VN-Verdrag tegen foltering"* wenst de Raad te benadrukken dat er in onderhavige procedure uitsluitend uitspraak wordt gedaan over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Verzoeker dient in de eerste plaats aan te tonen dat de ingeroepen feiten geloofwaardig zijn. Dit is niet het geval. Verzoekers asielrelaas komt verzonnen voor minstens niet onderbouwd en incoherent. De loutere verwijzing naar

verdragsbepalingen kan onmogelijk gezien worden als een voldoende bewijs van het feit dat verzoeker een persoonlijk risico loopt op ernstige schade in de zin van 48/4, §2 van voormelde wet van 15 december 1980.

5. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK